

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **XXX**
zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Joklem
sídlem Londýnská 608/52, Praha 2

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti:
XXX

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2025, č. j. MHMP 714165/2025, sp. zn.:
S-MHMP 406259/2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a žalobní argumentace

- [1] Dne 18. 3. 2025 byl žalobci zrušen rozhodnutím Úřadu městské části Praha 14 (dále též „*prvostupňový orgán*“), odboru správních agend a přestupků, č. j. UMCP14/25/54735/OSAP/RUZ, sp. zn. UMCP14/25/00172/OSAP/RUZ (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“), trvalý pobyt na adrese XXX Právním základem tohoto rozhodnutí bylo ust. § 12 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel (dále jen „*zákon o evidenci obyvatel*“), a to na žádost osob zúčastněných na řízení.
- [2] Dne 25. 6. 2025 bylo rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, č. j. MHMP 714165/2025, sp. zn.: S-MHMP 406259/2025 (dále též „*napadené rozhodnutí*“) zamítnuto žalobcovo odvolání.
- [3] Žalobce upozorňuje na znění ust. § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel. Dle něj je ke zrušení údaje o místu trvalého pobytu zapotřebí kumulativního splnění dvou podmínek, kterými jsou – zánik užívacího práva k dané nemovitosti a faktické neužívání této nemovitosti občanem.
- [4] Dle žalobce představuje otázka existence či zániku výše uvedeného užívacího práva otázku právní, a je tak nutno ji vyřešit za současného objektivního zjištění právního stavu. Uvádí, že „*existuje spor o to, zda účastník řízení – žalobce – nezískal užívací právo jako dědic, resp. zda mu toto právo nezůstalo zachováno z jiného právního titulu (např. ústní dohody se zůstavitelkou, souhlasem s trvalým pobytem, faktickým spoluužíváním domácnosti)*“. K tomuto žalobce připomíná probíhající civilní řízení, jehož předmětem je žaloba na vydání dědictví podle § 189 odst. 2 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních. Žalobce se v daném řízení domáhá vydání rozsudku, který by mu přiznal postavení dědice v rámci druhé dědické třídy. Uvádí, že ačkoli byla jeho žaloba zamítnuta v nalézacím i odvolacím řízení, podal dne 1. 6. 2025 dovolání k Nejvyššímu soudu, kde v době podání žaloby nebylo v této věci jednáno ani rozhodnuto. Zdůrazňuje, že právě posouzení věci Nejvyšším soudem „*může mít zásadní dopad nejen na civilněprávní postavení žalobce, ale i na posouzení zákonnosti rozhodnutí správního orgánu o zrušení trvalého pobytu*“.
- [5] Žalobce podotýká, že správní orgán je povinen vyčkat, jaký bude výsledek řízení o žalobcově dovolání a do té doby řízení přerušit, jak mu to ukládá § 64 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř.*“).
- [6] Dále se žalobce podrobněji vyjadřuje k jedné z podmínek zakotvených v ust. § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel – zániku užívacího práva. Namítá, že nelze rozhodnutí správního orgánu opřít o pouhé faktické opuštění objektu žalobcem, nýbrž je zapotřebí prokázat pozbytí právního titulu k užívání nemovitosti.
- [7] Uvádí, že nemovitost neopustil dobrovolně. Došlo totiž k jejímu exekučnímu vyklizení, které navrhly osoby uznané za dědice. Žalobce tak nepovažuje zánik užívacího práva za legitimní, jelikož vyklizení bylo provedeno v době, kdy ještě nebylo pravomocně rozhodnuto o žalobcově dědickém nároku. K samotnému vyklizení uvádí, že bylo „*předčasné, jednostranné a fyzickou silou prosazené*“.

Zdůrazňuje výměnu zámků provedenou novými vlastníky či osobami, které za ně jednaly. Podotýká, že mu tak byl upřen přístup do nemovitosti, v níž měl trvalý pobyt a také sídlo svého podnikání. Rovněž dodává, že v nemovitosti byly ponechány jeho movité věci. Proto žalobce hodnotí takovýto zásah jako „protiprávní znemožnění výkonu práva, o němž soud ještě nerozhodl“, a nikoli jako samotný zánik užívacího práva.

- [8] Jak dle žalobce vyplývá z příslušné judikatury týkající se nyní posuzované otázky, je správní orgán povinen zabývat se tím, jestli skutečně užívací právo žalobce zaniklo. Samotný závěr, že daná osoba objekt neobývá není dostačující. Správním orgánům žalobce vytýká, že nebraly ohled na skutečnosti, jakými jsou ještě neukončené dědické řízení, trvání žalobce na jeho dědickém nároku, přítomnost osobních a podnikatelských věcí žalobce v předmětné nemovitosti a žalobcovo legitimní očekávání budoucího soudního rozhodnutí o jeho nároku.
- [9] Žalobce uvádí, že „MHMP [pozn. soudu: Magistrát hlavního města Prahy] v napadeném rozhodnutí vychází z právní úvahy, že užívací právo k nemovitosti nikdy nevzniklo, protože souhlas předchozího vlastníka k přihlášení k trvalému pobytu nemá konstitutivní povahu – a tudíž musí být podmínka zániku považována za splněnou“. Připomíná však, že mu svědčí právní titul spočívající v ústní dohodě se zůstavitelkou, faktickém společném soužití a očekávaném dědictví.
- [10] Dle názoru žalobce tak správní orgán neměl svůj závěr vyvozovat pouze z formálního výkladu absence zápisu nebo zániku nájemní smlouvy, nýbrž se měl zabývat konkrétním postavením žalobce.
- [11] Ust. § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel žalobce vykládá tak, že pouhý formální stav nemůže vést ke zrušení údaje o jeho trvalém pobytu. Musí být totiž současně naplněny obě výše uvedené podmínky tohoto ustanovení. Žalobce zdůrazňuje, že účelem daného v zákoně obsaženého pravidla je snaha o zabránění fiktivnímu a účelovému přihlašování osob k trvalému pobytu, aniž by tyto měly na danou nemovitost jakoukoli vazbu. V žalobcově věci však tomuto takto nebylo. Naopak se jednalo o situaci, kdy daná osoba „byla z objektu vytlačena okolnostmi, jež sama napadá jako protiprávní“. Žalobce tak shledává vztahení tohoto ustanovení na žalobce za „účelově extenzivní“. Uvádí, že tato interpretace je provedena „nad rámec smyslu a účelu zákona“. Zároveň podotýká, že je zde rozpor s „požadavkem racionální interpretace právních norem“, stejně jako se zásadou předvídatelnosti správního rozhodnutí. Prvostupňovému orgánu i žalovanému vytýká, že nebyl zhodnocen dopad, jaký bude mít jejich rozhodnutí na situaci žalobce, zejména ve vztahu k jeho bydlení, nutnosti změny osobních a podnikatelských údajů a narušení faktického a právního vztahu k dané nemovitosti. Dodává, že „zohlednění těchto dopadů je přitom nezbytné při výkladu neurčitých pojmů jako ‚neužívání objektu‘ či ‚zaniklé užívací právo‘“. Výklad provedený ze strany správních orgánů tak žalobce považuje za formalistický, nezohledňující dané skutkové okolnosti a rovněž neslučitelný s ústavně konformním pojetím správního řízení.

II. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí

- [12] Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplynuly následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
- [13] Prvostupňový orgán uvedl, že ode dne 5. 8. 2024, kdy bylo provedeno exekuční vystěhování, již žalobce danou nemovitost neužívá. Vlastnictví předmětné nemovitosti ověřil v katastru nemovitosti, kde na listu vlastnictví č. 360 jsou jako spoluvlastníci nemovitosti čp. 367 vedeny osoby zúčastněné na řízení. Jejich spoluvlastnictví bylo do katastru nemovitostí zapsáno dne 3. 8. 2020, s účinky zápisu ke dni 20. 7. 2020, kdy bylo vydáno usnesení soudu o dědictví č.j. 13 D-906-2017 222. Dodal, že daný výpis neobsahuje žádnou poznámku spornosti týkající se jejich vlastnického práva. Zároveň zdůraznil, že výpis z katastru nemovitostí představuje veřejnou listinu ve smyslu § 53 odst. 3 s. ř., a proto o něm platí zásada presumpce správnosti a pravdivosti.
- [14] K pobývání žalobce v předmětné nemovitosti uvedl, že dle údajů v informačním systému evidence obyvatel a rovněž dle tiskopisu přihlašovacího lístku bylo zjištěno, že žalobce *„byl k trvalému pobytu na předmětné adrese přihlášen dne 14. 5. 2014 se souhlasem tehdejší (nyní zemřelé) vlastnice objektu paní xxx (...), a že tento údaj o místu trvalého pobytu xxx je v evidenci obyvatel veden jako platný do současné doby“*.
- [15] Osoby zúčastněné na řízení (žadatelé v rámci správního řízení) předložily rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9, č. j. 52 C 331/2020-363 ze dne 14. 10. 2022, o vyklizení nemovitosti (právní moci nabyt dne 17. 4. 2023). Tento rozsudek byl následně potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 16 Co 43/2023-386 ze dne 21. 3. 2023 (právní moci nabyt dne 17. 4. 2023). Doloženo bylo dále potvrzení vydané soudním exekutorem Mgr. Ing. Jiřím Proškem o provedení exekuce vyklizením nemovitosti č. p. 367, a to dne 5. 8. 2024. Následně předložily také usnesení Nejvyššího soudu č. j. 26 Cdo 2204/2023-449 ze dne 13. 9. 2023, kde Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobce ve věci vyklizení dané nemovitosti.
- [16] Rovněž uvedl, že z vyjádření žalobce v rámci řízení o zrušení údaje o místu jeho trvalého pobytu vyplynulo, že tento *„bydlel se jmenovanou ve společné domácnosti od roku 1996 dokud tato dne 7. 7. 2017 nezemřela, na základě ústní dohody (...), že může předm. nemovitost užívat se svým tehdy nezl. xxxx výměnou za pomoc se správou domu a vyřizování běžných záležitostí“*. xxx *„zanechala celkem tři závěti, přičemž v poslední závěti ze dne 14. 10. 2014 byli ustanoveni jako dědicové nemovitosti x xxx.“* Dodává, že žalobce uvedl, že poslední ze závětí (ze dne 14. 10. 2014) *„se (...) měla týkat pouze hrobu na Vyšehradském hřbitově“*, a že *„podpis paní xxxx na závěti není platný“*. Z toho důvodu podal žalobce dne 4. 2. 2025 žalobu o vydání dědictví.
- [17] Prvostupňový orgán podotýká, že ačkoli žalobce v rámci správního řízení předkládal listiny, kterými zamýšlel doložit svou péči o paní xxx v daném období, i listiny ohledně tvrzeného nároku na dědictví, nebylo žalobcem předloženo nic, co by doložilo jeho právo užívat v současné době předmětnou nemovitost (ku příkladu pomocí nájemní smlouvy).
- [18] K požadavku žalobce na přerušování správního řízení o zrušení údaje o místu trvalého pobytu do doby ukončení soudního řízení u Obvodního soudu pro Prahu 9 o určení

dědictví uvedl, že toto „nemá na nyní probíhající správní řízení (...) žádný vliv a není ani důvodem pro přerušování správního řízení v této věci (...)“.

- [19] V odůvodnění svého rozhodnutí dále cituje bod 11 rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 16 Co 43/2023-386, který potvrdil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 č. j. 52 C 331/2020-363: „Z výše uvedeného vyplývá, že v tomto řízení nemůže ani soud I. stupně ani odvolací soud nově přezkoumávat tvrzení žalovaného o tom, kdo je dědicem po zemřelé zůstavitelce Hermíně Fialové, neboť to bylo již pravomocně vyřešeno.“ Rovněž se následně uvádí, že „byla odmítnuta ústavní stížnost žalobce i proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2021, sp. zn. 24 Cdo 2369/2020, ve kterém Nejvyšší soud zkonstatoval, že postup obecných soudů (...) v dědickém řízení po zemřelé Hermíně Fialové je zcela správný“.
- [20] Postup při posuzování žádosti o zrušení údaje prvostupňový orgán popsal na str. 4 odůvodnění svého rozhodnutí tak, že jeho povinností je pouze zkontrolovat splnění podmínek uvedených v ust. § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel, přičemž zákon v tomto ustanovení nedává správnímu orgánu možnost zohledňovat okolnosti daného případu. Prvostupňový orgán shledal, že veškeré zákonem stanovené podmínky byly splněny, a proto rozhodl o zrušení údaje o místu trvalého pobytu žalobce.
- [21] Zároveň upozornil, že „podle § 10 odst. 2 zákona o evidenci obyvatel z přihlášení občana k trvalému pobytu nevyplývají žádná práva k objektu ani k vlastníkovu nemovitosti“. Dodal, že „[s]právnímu orgánu nepřísluší věcně rozhodovat ve věcech, které byly pravomocně rozhodnuty soudem, kdy (...) výrok[k] pravomocného rozhodnutí (...) je závazný nejen pro účastníky dědického řízení, ale i pro soudy a správní úřady“.
- [22] Na str. 5 odůvodnění rozhodnutí pak prvostupňový orgán uvedl, že z důvodu přihlášení k trvalému pobytu na základě souhlasu xxxx žalobci nevzniklo k dané nemovitosti užívací právo. Proto považuje podmínku zániku užívacího práva stanovenou v ust. § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel v daném případě za irelevantní. Dále podotýká, že „[u]dělení souhlasu vlastnice domu xxxx nevzniklo ze zákona užívací právo k objektu, (...) není co vypořádávat, neboť z přihlášení občana k trvalému pobytu nevyplývají žádná práva k objektu, ani k vlastníkovu nemovitosti“. Dodává, že žalobce ani později neprokázal právní titul, který by ho k užívání dané nemovitosti opravňoval.
- [23] Ve vztahu ke druhé podmínce stanovené v předmětném ustanovení zákona o evidenci obyvatel, tj. k neužívání objektu, odkazuje prvostupňový orgán na potvrzení o exekučním vyklizení nemovitosti provedené 5. 8. 2024. Toto potvrzení tak prokazuje neužívání objektu žalobcem a předání nemovitosti žadatelům (pozn. soudu: zde osobám zúčastněným na řízení).

III. Odůvodnění napadeného rozhodnutí

- [24] Žalovaný v odůvodnění mj. uvedl ke sporné otázce existence užívacího práva odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014, sp. zn. 10 As 125/2014, který dle jeho názoru potvrzuje správnost postupu prvostupňového orgánu - v bodě 24 odůvodnění tohoto rozsudku je uvedeno: „Podmínka zániku užívacího práva občana k objektu (nebo jeho vymezené části), jehož adresa je v evidenci obyvatel uvedena

jako místo trvalého pobytu občana, je v takovém případě splněna ze své podstaty vždy, neboť zápis údaje o trvalém pobytu nebyl spojen s prokázáním vzniku užívacího práva a není-li prokázán opak, má se za to, že nevzniklo“.

- [25] Dále se vyjádřil k odvolacím námitkám žalobce. K námitce spočívající v tvrzené povinnosti správního orgánu přerušit správní řízení žalovaný uvedl, že k tomuto kroku nebyl dán důvod. Připomněl usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 3. 4. 2025, č. j. 14 C 34/2025-31, kterým bylo zastaveno řízení vedené o návrhu na určení, že žalobce je vlastníkem předmětné nemovitosti. Dále odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze, č. j. 62 Co 129/2025, které výše uvedené usnesení potvrdilo. Žalovaný konstatuje, že ačkoli žalobce podal proti posledně uvedenému rozhodnutí dne 1. 6. 2025 dovolání, nemá tento mimořádný opravný prostředek odkladný účinek, a proto jsou předchozí soudní rozhodnutí i nadále pravomocná. Z toho důvodu zdůrazňuje, že žalobce nyní nedisponuje žádným užívacím právem k dané nemovitosti.
- [26] Žalovaný připomíná, že pokud by se přeci jen žalobce později stal vlastníkem dané nemovitosti (na základě pravomocného soudního rozhodnutí), má možnost ohlásit změnu místa trvalého pobytu na jím požadovanou adresu, kde se by se nacházela jeho nemovitost.
- [27] Následně se žalovaný vyjádřil i k námitce zapsaného sídla na adrese předmětné nemovitosti. Zdůraznil, že *„adresu sídla podnikání nelze hodnotit jako užívání nemovitosti ve smyslu ustanovení § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel, tedy jako uspokojování každodenní potřeby bydlení, a nemá při neexistenci vlastního právního titulu k užívání předmětné nemovitosti na rozhodnutí ve věci zrušení údaje o místu trvalého pobytu vliv“.*
- [28] Z výše uvedených důvodů žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v rámci odvolání neposkytl žádné nové důkazy ani skutečnosti, jež by daly žalovanému možnost rozhodnout v dané věci odlišně od prvostupňového orgánu. Dodal, že postup prvostupňového orgánu byl v souladu s ust. § 12 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o evidenci obyvatel. Rovněž uvedl, že byla zachována zásada materiální pravdy, jelikož prvostupňový orgán zjišťoval stav věci do té míry, kdy nejsou o věci důvodné pochybnosti.

IV. Vyjádření žalovaného

- [29] Žalovaný ve svém vyjádření setrval na argumentaci obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž na toto odkázal. Z toho důvodu navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

V. Shrnutí jednání před soudem

- [30] Dne 20. listopadu 2025 se ve věci konalo jednání před soudem, při němž účastníci setrvali na svých procesních návrzích. Při ústním jednání byl čten listinný důkaz, jež žalobce před jednáním zaslal soudu (stížnost katastrálnímu inspektorátu ve věci nevyznačení poznámky spornosti u předmětných nemovitostí z důvodu probíhajícího řízení o dovolání), z níž soud žádná skutková zjištění potřebná pro právní posouzení věci nečerpal.

VI. *Posouzení věci Městským soudem v Praze*

- [31] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejíc přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.
- [32] Při posuzování této věci vycházel soud ze znění ust. § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel, kde se stanoví: „*Ohlašovna rozhodne o zrušení údaje o místu trvalého pobytu, zaniklo-li užívací právo občana k objektu nebo vymezené části objektu* (podmínka č. 1), *jehož adresa je v evidenci obyvatel uvedena jako místo trvalého pobytu občana a neužívá-li občan tento objekt nebo jeho vymezenou část* (podmínka č. 2)“.
- [33] Soud se tedy zabýval zhodnocením naplnění obou výše uvedených podmínek, které, jak zdůraznil sám žalobce, musí být splněny současně. Soud připomíná, že při jejich posuzování vycházel ze stavu v době vydání napadeného rozhodnutí – tedy ke dni 25. 6. 2025.
- [34] Ve vztahu k podmínce zániku užívacího práva k předmětné nemovitosti (podmínka č. 1) soud zjistil, že žalobce v dané nemovitosti za doby života dnes již zesnulé H. Fialové pobýval pouze na základě jejího předchozího souhlasu. Poté s jejím souhlasem na dané adrese přihlásil i svůj trvalý pobyt. V rámci řízení však žalobce nepředložil žádný důkazní prostředek, který by osvědčoval právní titul, na jehož základě by žalobci vzniklo užívací právo ve vztahu k dané nemovitosti. Z toho důvodu shledal zdejší soud, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí neměl žalobce užívací právo k nemovitosti na adrese xxxx. Námitka žalobce, že žalovaný neprokázal titul pozbytí jeho práva užívat danou nemovitost, proto není důvodná.
- [35] Žalobce sice vyjádřil nesouhlas s posouzením splnění této podmínky jak prvostupňovým orgánem, tak žalovaným, když uváděl, že se nezakládá na pravdě tvrzení, že jeho užívací právo nikdy nevzniklo. V této souvislosti soud, stejně jako žalovaný, poukazuje na to, že žalobce neprokázal žádné skutečnosti, které by dokazovaly, že jeho užívací právo někdy vůbec vzniklo a zároveň dosud nezaniklo.
- [36] Ve vztahu k podmínce užívání předmětného objektu či jeho vymezené části (podmínka č. 2) soud vycházel z potvrzení o exekučním vyklizení dané nemovitosti dne 5. 8. 2024. Navíc ani sám žalobce nerozporuje, že byl z objektu exekučně vyklizen. Je tedy zřejmé, že tato podmínka byla splněna.
- [37] K námitce nedobrovolného opuštění nemovitosti soud uvádí, že nemovitost byla vyklizena exekučně, nejednalo se tedy o tvrzené „vyhnání“ žalobce z daného objektu, nýbrž o výkon soudního rozhodnutí. Rovněž soud podotýká, že provedení výměny zámků ve dveřích nemovitosti a upření žalobcova přístupu do nemovitosti je právem nynějších vlastníků objektu a nejedná se tedy o žádný zásah do práv žalobce.
- [38] Soud podotýká, že jelikož žalobcem podané dovolání k Nejvyššímu soudu ze dne 1. 6. 2025 představuje mimořádný opravný prostředek, který nezasahuje do právní moci napadených rozhodnutí, nepředstavuje jeho podání překážku ve vztahu k projednání a rozhodnutí této věci. Žalovaný navíc žalobce v napadeném rozhodnutí informoval,

že pokud by se v budoucnu skutečně stal vlastníkem dané nemovitosti, může ohlásit předmětnou nemovitost znovu jako místo svého trvalého pobytu.

- [39] K námitce, kde žalobce poukazoval na to, že má na dané adrese hlášeno sídlo svého podnikání soud uvádí, že žalovaný správně uvedl, že toto přihlášení nepředstavuje užívání dané nemovitosti. Jelikož žalobce nedisponuje užívacím právem, nemá ani právo mít nadále přihlášeno sídlo svého podnikání na dané adrese. Administrativní povinnosti spojené se změnou daného sídla nepředstavují relevantní skutečnost ve vztahu k posouzení oprávněnosti zrušení údaje o trvalém pobytu.
- [40] Žalobce ve své žalobě odkazoval na judikaturu, podle které má správní orgán zkoumat skutečný zánik užívacího práva a nikoli pouze uvažovat neobývání objektu. Předně soud podotýká, že žalobce uvedl pouze obecný odkaz na judikaturu, aniž by zmínil nějaké konkrétní soudní rozhodnutí, ze kterého by měla jeho tvrzení vyplývat. K samotné námitce soud uvádí, že shledal, že jak ze strany prvostupňového orgánu, tak ze strany žalovaného bylo posuzováno žalobcem tvrzené užívací právo. Závěr, že žalobce tuto podmínku nesplňuje tak neznamená, že se správní orgán jejím splněním nezabýval. Správní orgán naopak podrobně a srozumitelně popsal, proč má za to, že tato nebyla splněna.
- [41] Námitka neskončeného dědického řízení rovněž není dle zdejšího soudu důvodná. Vlastníkům dané nemovitosti svědčí právní titul, který vyplývá z usnesení soudu o dědictví, č. j. 13 D-906/2017-222 ze dne 20. 7. 2020. Proto i skutečnosti, které se k tomuto právnímu řízení váží a které žalobce při ústním jednání zmiňoval (tedy podání dovolání a z toho pramenící jeho podání katastrálnímu úřadu ve věci vyznačení poznámky spornosti) nemá na posouzení zákonnosti tohoto správního rozhodnutí žádný vliv. Rovněž ostatní soudní rozhodnutí již nabyla právní moci. Jak bylo uvedeno výše, dovolání napadá právě rozhodnutí již pravomocná a zároveň nemá odkladný účinek. Proto nejsou vlastníci nemovitosti ničím omezeni ve výkonu svých práv vztahujících se k dané nemovitosti. Trvání žalobce na dědickém nároku tak nepředstavuje v rámci nyní posuzované věci relevantní skutečnost. Stejně tak soud podotýká, že žalobcův odkaz na zásadu legitimního očekávání není důvodný, jelikož ve prospěch vlastníků nemovitosti byla vydána příslušná soudní rozhodnutí, kterými je i žalobce vázán.
- [42] Žalobce dále namítal, že prvostupňový orgán byl povinen probíhající správní řízení přerušit, jelikož bylo podáno již několikrát zmiňované dovolání k Nejvyššímu soudu ze dne 1. 6. 2025. Soud se však s tímto tvrzením neztotožňuje a uvádí, že podání tohoto mimořádného opravného prostředku nijak neovlivňuje předmětné správní řízení ani v něm vydané rozhodnutí. Rovněž soud neshledal, že by bylo zasaženo do zásady právní jistoty nebo zásady materiální pravdy.
- [43] K námitce nezhodnocení dopadu daného rozhodnutí na žalobce a jeho situaci soud uvádí, že správní orgán postupoval podle příslušného zákonného ustanovení, které mu neukládá ani povinnost ani možnost zabývat se dopadem příslušného rozhodnutí na osobu žalobce. Správní orgán má tedy za povinnost pouze zkontrolovat splnění zákonem stanovených podmínek, což bylo v tomto případě učiněno, a což prvostupňový orgán dostatečně odůvodnil v rámci odůvodnění svého rozhodnutí.

- [44] Soud se rovněž zabýval námitkou „účelově extenzivního“ vztažení ust. § 12 odst. 1 písm. c) na žalobce. Jelikož byly naplněny všechny podmínky stanovené v tomto zákonném ustanovení (viz výše), postupoval správní orgán v souladu se zákonem, když vztáhl dané ustanovení i na osobu žalobce. Správní orgán se tak nedopustil žalobcem namítaného rozšíření působnosti této normy. Tato námitka proto není důvodná.
- [45] K žalovaným odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014, č. j. 10 As 125/2014-36, uvádí zdejší soud následující. Ačkoli nejsou skutkové okolnosti žalovaným zdůrazňované věci zcela totožné, lze na nyní posuzovanou věc vztáhnout povahou obecnější konstatování Nejvyššího správního soudu v bodě 24 daného rozsudku. Důvodem je, že i v tomto případě byl údaj o trvalém pobytu žalobce zapsán podle § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel, tedy na základě souhlasu oprávněné osoby (H. Fialové) s ohlášením změny, a nikoli doložením vlastnictví objektu nebo oprávněnosti jeho užívání. Nejvyšší správní soud v bodě 24 svého rozhodnutí uvedl: *„Je-li údaj o trvalém pobytu přihlášené osoby zapsán dle § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel na základě souhlasu oprávněné osoby s ohlášením změny místa trvalého pobytu a nikoliv na základě vlastnického či užívacího práva k bytu či domu na přihlašované adrese, a pokud není zřejmé, že by vlastnické či užívací právo přihlášené osoby k objektu vzniklo následně, pak ke zrušení tohoto údaje postačí dle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel pouze prokázat, že přihlášená osoba objekt (či jeho vymezenou část) neužívá. Podmínka zániku užívacího práva občana k objektu (nebo jeho vymezené části), jehož adresa je v evidenci obyvatel uvedena jako místo trvalého pobytu občana, je v takovém případě splněna ze své podstaty vždy, neboť zápis údaje o trvalém pobytu nebyl spojen s prokázáním vzniku užívacího práva a není-li prokázán opak, má se za to, že nevzniklo.“* Proto i v nyní posuzované věci žalovaný důvodně uvedl, že nebylo zapotřebí, aby se zabýval splněním podmínky č. 1 a postačovalo pouze zkoumat prokázání splnění podmínky č. 2.
- [46] Ve vztahu k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě zdejší soud rozhodl usnesením ze dne 30. 7. 2025, č. j. 6 A 79/2025-25, kterým žalobcův návrh zamítl. V odůvodnění tohoto usnesení soud uvedl: *„Podle názoru soudu v této věci žalobce netvrdí v návrhu žádnou nepoměrně větší újmu, než jaká by mohla vzniknout přiznáním odkladného účinku. Jedná se o evidenční stav, kdy po nabytí právní moci rozhodnutí žalobce údaj o trvalém pobytu evidován má, a to na ohlašovně. Pokud poukazuje na to, že si musí vyřídit své osobní doklady či změnit evidenci v oblasti podnikání, pak to jsou běžné následky tohoto správního rozhodnutí, které plynou z jeho povahy. Žalobce tyto povinnosti zmiňuje v obecné rovině, neuvádí nic konkrétního, co by mu vážně bránilo tyto běžné administrativní úkony provést. Pokud poukazuje na výsledek civilního dědického řízení, pokud v budoucnosti nějaké věcné právo vážící se k nemovitosti nabyde, může údaj o trvalém pobytu obnovit, z ničeho nevyplývá, že by tomu tak být nemělo. Žalobce netvrdí, že k nemovitosti má nějaké věcné právo, žalovaný to popírá, soud tak vychází z toho, že v době vydání tohoto rozhodnutí žádné takové právo žalobce k nemovitosti nemá.“*

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

- [47] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou, a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).
- [48] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy – tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 20. listopadu 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu